

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Epistolæ duæ S. Anastasiæ ad S. Chrysogonum, & totidèm S. Chrysogoni
ad S. Anastasiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

clarum & magnificum, & postea anniuersarium ei festum celebrat. Postannos autem multos, ciuitatum felicissima, Constantinopolis, inquam, eius ad se exportatas suscipit reliquias, & eas deponit in magnifico templo & ea digno, thesaurum bonorum, fontem miraculorum, corroborationem animæ & corporis: Ad gloriam patris, filij & spiritûs sancti, vnius diuinitatis & regni: Cui conuenit omnis honor, maiestas, & magnificentia, nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

EPISTOLÆ DVÆ S. ANASTASIÆ AD S. CHRYSOGONVM, ET TOTIDEM S. CHRYSOGONI AD S. Anastasiam, vt habentur in S. Anastasie vita, ab Anastasio Bibliothecario edita. Leguntur e eadem etiam apud Suidam.

Mater S. Anastasie Christianissima fuit.

S. Anastasia in archidia habetur custodia.

Ancto Cōfessori Christi Chryfogono, Anastasia. Licet pater mihi cultor idolorum fuerit, mater tamen Fauſta, Chriſtianiffima ſemper vixiſſe probatur & caſta. Hęc me inter ipſa cunabula fecit fieri Chriſtianam. Poſt cuius exceſſum ſacilegi ingū mariti ſuſcepi: cuius, Deo miſerante, torum mēita infirmitate declinans, die noctūq; Domini noſtri Ieſu Chriſti amplector veſtigia. Cū iſte patrimonium meum, ex quo illuſtratur, cum indignis & turpibus idolatris exhauriat, me quoq; veluti magā atque ſacilegam cuſtodiarum grauiſſimā mancipauit, vt me vitam corporalem amittere ſuſpicer. Nihil enim ſuper eſt, niſi vt amiſſo ſpiritu, morti ſuccumbam: in qua morte licet glorie de conſeſſione Domini mei Ieſu Chriſti, tamen in eo mens valde conteritur, quod omnes meas opes, quas Deo deuoueram, alienis à Deo & turpibus erogari cōſpicio. Et idcirco deprecortē, o homo Dei, vt inſtanter Dominum depreceris, vt aut ad fidem ſuam ſi venturum præuidet, maritum Publium ſinat viuere: aut ſi eum in hac incredulitatis peruerſitate ſcit manſurum, iubeat cum locum dare ſuis cultoribus. Melius eſt enim ſpiritum exhalare, quā Dei filium denegare, & cum conſentens impedire. Ipſe enim teſtis eſt Chriſtus, quoniam ſi liberata fuero, ſanctorum veſtigijs adhærebo, & curam eorum ſolicite exercebo, vt ceperam. Vale vir Dei, & memento mei.

S. Chryſogoni reſponſum.

Matth. 14.

Pſal. 44.

Piè viuētibz ſemper in ſeruitur aduerſa. Iere. 17.

Chryſogonus Anaſtaſiæ: Fluētanti tibi inter procellas & turbines mundi, citò ſuper vndas deambulans adueniet Chriſtus, & diaboli aduerſum te ſtantem ſpiritum vno iuſſionis ſue ſermone compeſcet. Patienter ergo quaſi in medio mari poſita, crede Chriſtum ad te venturum, & ad temetipſam cōuerſa, exclama cum Propheta, dicens: Quare triftis es anima mea, & quare cōturbas me? Spera in Deo, quoniam adhuc conſitebor illi: ſalutare vultus mei, & Deus meus. Geminum diuini muneris probatur indicium, cū tibi & terrena reddentur, & donabuntur celeſtia. Dominus enim beneficium ſuum ob hoc protrahit per aduerſa, vt non ſit nobis vile, quod præſtat. Vide nē turberis in hoc, quòd piè viuētibz inferantur aduerſa. Non enim deciperis, ſed probaris. Non eſt tuta deſenſio, quam tu putas poſſe per hominem conſtare, ſcriptura dicente, Maledictus homo, qui ſpem ſuam ponit in homine: & benedictus homo, qui ſpem ſuam ponit in Deo. Cane fortiter & vigilanter vniuerſa peccata, & à Deo ſolo quare ſolacium, cuius iuſſa cōſeruas. Citò enim ad te placidum conuerteretur tempus, & quaſi poſt noctis tenebras floridum diei lumen accipies: atque poſt glaciale frigus hyemis tranſeuntis, aurea tibi & ſerena tempora ſuccedent, & vt omnibus, qui pro Chriſti nomine affliguntur, temporalem præbeas lætitiā, per quam ſine dubio conſequaris æternam. Vale in Domino, & ora pro me.

Alia S. Anaſtaſiæ Epiftola, cū ſe putaret in cuſtodia morituram.

Cōfessori Chriſti Chryfogono, Anaſtaſia. Finis venit corporis mei: memento mei, vt egredientem animam meam ille ſuſcipiat, pro cuius amore iſta ſuſtineo, quæ ex ore huius verula recognofces.

S. Chryſogoni reſponſum.

Chryſogonus Anaſtaſiæ. Semper fit, vt lumen tenebræ præcedat: Sic etiam poſt infirmitatem ſalus reuertitur, & poſt mortem vita promittitur. Vno ſine clauduntur

SURIU

aber
Kober
RVIII
5

dentur & aduersa mundi, & prospera: nè vel tristibus desperatio, vel lætis elatio dominetur. Vnum mare est, in quo nauiculæ corporis nostri velificant, & sub vno gubernatore animæ nostræ nautico funguntur officio. Quarundam igitur naues fortissimis carinarum nexibus solidatæ, tenebrosi æquoris concito cursu fluctus illæ prætereunt: quarundam verò fragilis iunctura etiam in tranquillo vicinum morti conficiunt cursum. Propè est enim vt pereant, qui non cogitant, vt ad salutem portum attingant. Tu autem, ô Christi irreprehensibilis famula, Crucis Christi trophæum tota mente constringe, & teipsam ad opus Domini prepara: in quomissis desiderijs dum parueris, cum martyrij palma ad Christum attinges.

Vno sine clauduntur aduersa mundi & prospera.

Crucis Christi trophæum complectendum.

DE templo in honorem S. Anastasie à sancto Martino extructo, ac de miraculis quæ in eo fiunt, legat eiusdem Martiani vitam Lector, quæ habetur 10. dic Ianuarij Tom. 1. folio 221. & c. nouæ editionis.

MARTYRIVM SANCTÆ MARTYRIS EVGENIÆ, AVTHORE SIMEONE METAPHRASTE, VT habetur quinto Tomo Aloysij. Nos numerum capitum margini adiecimus.

COMMODO post Marcum suum patrem, Romanum tenente imperium, cum iam septem annos in eo transigerisset, quidam Philippus vir illustris Aegypto præficitur: qui simul cum vxore Claudia & filijs mittitur in Aegyptum. Ei erant duo quidam filij masculi, Auitas & Sergius: filia autem, nomine quidem Eugenia, animo verò generosa, sicut etiam corpore & forma insignis. De cuius vita propositum est dicere viris bonis & virtutis amatoribus. Atque Philippus quidem postquam venit in magnam Alexandri ciuitatem, illic omnia administrabat, Romanos & patrios sequens mores. Infestus quidem erat ijs, qui artem tractabant magicam: infestus autem & Iudeis: illorum quidem multos de medio tollens, Iudæos verò ne sinens quidem nominari, mitius autem agebat cum Christianis, ipsos quidem etiam expellens è ciuitate: sed ante muros, cum ita iussisset Imperator, eos sinens degere & habitare.

Decemb. 25. Cap. 1.

S. Eugeniæ parentes.

Apertè autem ostendebat, se Christianos quidem reuereri propter perfectam vitæ philosophiam: & id eò eos etiam præferens cultoribus simulacrorum. Ipse verò cum rursus teneretur à superstitione & falsâ religione, quæ à patre ei fuerat tradita: amaret autem eruditionem & eloquentiam, Eugeniã quoquè suam filiam in disciplinis educauit liberaliter, vtrunque docens, nempe Romanam & Græcam orationem, & studens videre eam valdè prouectam in philosophia. Illa autem cum docili ingenio addidisset etiam exercitationem, eceleriter aduolauit ad doctrinam, animum quidem adhibens omnibus, quæ erant vtilia: omnia autem, quibus animum adhibebat, mente facillè apprehédens: quæ verò didicisset, ita tenens memoria, vt viderentur scripta esse in eius corde tanquam in tabulis æneis.

Nota qualis fuerit olim vita christianorum.

Magni sanctæ Eugeniæ in literis progressus.

Cum sic doctrinæ esset dedita, nihil osciùs erat etiam suapte natura studiosa virtutis: & erat quidem digna, cuius cerneretur species: & digna, cuius audiretur oratio: ad imitandum autem erat omnibus utilis & salutaris: & quod est omnibus admirabilius, cum nondum excessisset ætatis annum decimum sextum, in modum honestate & studio virtutis superabat eos, qui erant ætatis longè prouectioris. Cum autem latere non posset, omnia peruadente fama, hanc quæ erat virtute clarissima, in administratione reipublicæ clarissimus despondit Aquilinus, qui tunc erat Consul, & alioquè tenebat primum locum apud Romanos nobiles. Postquam verò rogauerunt parentes, nunquid ei cordi esset coniugium & gratus sponus, hic maximè Eugenia ostendit signum generosi animi. Quiduis enim potius pati sustinens, quàm sibi charam expellere virginitatem, & amittere castitatem, parentes arte decipit: & viri quidem genus laudauit, mores autem reprehendit: & oportet, inquit, vt plurimum illos sponfos eligere, qui generi ornamentum afferunt, non qui volunt ornari à genere. Cum autem multi etiam alij eam pet-

Cap. 2.

Respicit Consul Aquilini & aliorum coniugium.

LS